

Небо

Микола Руденко

А небо не змінилося — так само
Сідає сонце і хмарки пливуть.
І сто заграв зненацька за лісами
Скривавлять дум моїх тернисту путь.

Так, небо не змінилося. Єдине,
Що здатне душу втішити в снігах.
Із світанкових хмар у серце лине
Болюча, нерозгадана снага.

Підводиться гіркою таїною
Невільницької долі дивний знак:
Раніше синь оту, що наді мною,
Не вмів я бачити й любити так.

Але чому? Невже тому, що небо
Я пізнавав серед земних речей —
В росинці, що дрижить на віях в тебе,
В лукавій глибині твоїх очей?

Моя душа, до слів кохання ласа,
Тягнулася на сяйво голубе.
Це ти була. А небо — лиш окраса.
І я любив не небо, а тебе.

Тебе немає. В мареннях про волю
Мій зір уперся в дротяну межу.
І скільки в серці сподівань та болю —
Лиш небові одному розкажу.

Обличчя сонця знов за пеленою.
Та думка несподівана втіша:
Це ти, кохана, встала наді мною —
Твоя усмішка і твоя душа.

Твій погляд з-під серпанку голубого
Захмелює, як молоде вино...

І я доходжу висновку простого,
Що небо — це Вона,
А не воно.